

**BOSNA I HERCEGOVINA
SUD BOSNE I HERCEGOVINE
SARAJEVO**

Broj: U – 48/08

Sarajevo, 01.06.2010.godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Fikreta Kršlakovića, kao predsjednika vijeća, Branimira Orašanina i Jadranke Brenjo, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Ivke Kafedžić, u upravnom sporu tužitelja „Agrokor“ d.d. Zagreb, Trg Dražena Petrovića broj 3, Republika Hrvatska, protiv rješenja broj: 01-04-26-031-11-II/07 od 14.12.2007.godine, tuženog Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine, u upravnoj stvari ocijene dopuštenosti koncentracije na tržištu trgovine na malo mješovitom robom, prehrambenim proizvodima, pićem i proizvodima široke potrošnje za domaćinstvo u BiH, te izricanja novčane kazne u postupku ocjene koncentracije na tržištu, na nejavnoj sjednici održanoj dana 01.06.2010.godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Rješenjem Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine, broj: 01-04-26-031-11-II/07 od 14.12.2007.godine, ocijenjena je dopuštenom koncentracija nastala na tržištu trgovine na malo i veliko mješovitom robom, prehrambenim proizvodima, pićem i proizvodima široke potrošnje za domaćinstvo u BiH, koja nastaje preuzimanjem poslovanja dugoročnim

zakupom osnovnih poslovnih prostora privrednog subjekta VF Komerc d.o.o., društvo za trgovinu na veliko i malo i posredništvo, ul. Kurta Schorka broj 7, Sarajevo, Bosna i Hercegovina, od strane privrednog subjekta Agrokor d.d. Zagreb, Trg Dražena Petrovića broj 3, Republika Hrvatska. Dispozitivom navedenog rješenja u tački 2. izrečena je novčana kazna zbog nepodnošenja Prijave namjere koncentracije, privrednom subjektu „Agrokor“ d.d. Zagreb u visini 190.000,00 KM, sa obavezom upisa rješenja u Registar koncentracija, kao i da je ovo rješenje konačno, te da će biti objavljeno u Službenom glasniku BiH, službenim glasnicima entiteta i Brčko Distrikta BiH.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora, kojom predlaže da se ista uvaži, rješenje tuženog poništi i predmet vrati prvostepenom organu na ponovno odlučivanje ili sam odluči, te naloži tuženom da izvrši povrat uplaćenih sredstava na račun tužitelja. U tužbi navodi da obzirom da se radi o zakupu poslovnih prostora od strane privrednog društva „Veleprodajni centar“ d.o.o. Sarajevo, tužitelj u momentu zaključenja ugovora nije prepoznao da je on učesnik koncentracije u smislu člana 12. Zakona o konkurenciji, odnosno smatrao je da je obaveza podnošenja prijave na društvu „Veleprodajni centar“, a koje ju je i podnijelo u zakonom propisanom roku. Smatra da je tuženi u postupku ocjene koncentracije pogrešno utvrdio godišnji prihod tužitelja, a što je predstavljalo osnovu za visinu kazne, obzirom da utvrđeni iznos predstavlja konsolidovani godišnji prihod tužitelja i njegovih povezanih društava. Ukazuje i da nije imao jednak tretman, kao učesnici koncentracije koji dolaze iz zemalja članica Evropske unije, u kojim slučajevima je zbog nepodnošenja Prijave namjere koncentracije izrečena umjerenija kazna, iako se radi o velikim gospodarskim subjektima, čiji su ukupni prihodi znatano veći od prihoda tužitelja. Smatra da ukoliko se i utvrdi da je bilo osnova za kažnjavanje, da je izrečena kazna previsoka, te da bi isti cilj bio postignut i sa znatno manjom kaznom. Konačno je predložio da se tužba uvaži i osporeno rješenje poništi.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („ Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02 do 83/08), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz slijedećih razloga:

Rješenjem tuženog broj:01-04-26-031-11-II/07 od 14.12.2007.godine, ocjenjuje se dopuštenom koncentracija na tržištu trgovine na malo i veliko mješovitom robom, prehrambenim proizvodima, pićem i proizvodima široke potrošnje za domaćinstvo u BiH, nastala dugoročnim zakupom osnovnih poslovnih prostora VF Komerc d.o.o. Sarajevo od strane Agrokor d.d. Zagreb, te se zbog nepodnošenja prijave namjere koncentracije tužitelju izriče novčana kazna u iznosu od 190.000,00 KM, iz razloga što je tuženi u postupku donošenja rješenja utvrdio povredu pravila iz člana 16. Zakona o konkurenciji („Službeni glasnik BiH“ broj: 48/05 i 76/07), zbog čega je u skladu sa članom 49. stav 1. tačka b) istog zakona, tuženi odlučio kao u dispozitivu rješenja.

Osporeno rješenje temelji se na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni zakona, pa je tužba tužitelja neosnovana.

Iz podataka u spisu proizlazi, a što ni tužitelj ne spori, da Prijavu namjere koncentracije uopće nije podnio. Tužitelj neosnovano u tužbi detaljno obrazlaže razloge koje smatra opravdanim, jer je to bio dužan isticati u toku postupka, pa svi prigovori u tom pravcu nemaju značaja na pravilnost rješenja. Odredbom člana 12. stav 1. tačka a) Zakona o konkurenciji, koncentracijom se smatra spajanje ili pripajanje nezavisnih privrednih subjekata ili dijelova privrednih subjekata. Iz podataka u spisu proizlazi da je tužitelj dana 28.03.2007.godine zaključio Okvirni ugovor o preuzimanju poslovanja i dugoročnom zakupu sa privrednim subjektom VF Komerc d.o.o. Sarajevo. Ovim Ugovorom je utvrđeno da će zakupodavac i njegova povezana društva zaključiti sa zakupnikom, odnosno društvom po njegovom nalogu Ugovore o zakupu za 14 poslovnih i skladišnih prostora. Veleprodajni centar d.o.o Sarajevo je u skladu sa navedenim u periodu između 12.04.2007.godine i 09.05.2007.godine zaključio 12 pojedinačnih ugovora o zakupu sa privrednim subjektom VF Komerc. Nakon zaključenja Ugovora od 12.04.2007.godine, Veleprodajni centar je dana 20.04.2007.godine podnio Prijavu namjere koncentracije. Postupajući po navedenoj prijavi, tuženi je ocijenio da su pojedinačni ugovori samo realizacija Okvirnog ugovora, koji predstavlja pravni osnov koncentracije, te da su stvarni učesnici koncentracije Agrokor d.d. Zagreb i VF Komerc d.o.o. Sarajevo. U smislu člana 14. stav 1. tačka a) Zakona o konkurenciji, učesnici koncentracije su obavezni prijaviti namjeravanu koncentraciju kada su ispunjeni sljedeći uslovi: da ukupni godišnji prihod učesnika

koncentracije ostvaren prodajom roba i/ili usluga na svjetskom tržištu iznosi 100.000.000 KM po završnom računu u godini koja je prethodila koncentraciji, pri čemu je najmanje jedan privredni subjekt učesnik koncentracije registriran na teritoriji Bosne i Hercegovine (djeluje na domaćem tržištu roba i usluga). Iz dokaza izvedenih u postupku jasno proizlazi da je ukupan prihod učesnika koncentracije preko 100.000.000 KM, odnosno za tužitelja za 2006.godinu, kao godinu koja je prethodila koncentraciji iznosi 4.127.961.281,78 KM, a za privredno društvo VF Komerc takođe za 2006.godinu iznosi 132.585.430,00 KM. Tužitelj nije ničim doveo u sumnju tačnost utvrđenog iznosa, te je stoga pravilan zaključak tuženog da tužitelj nije postupio po obavezi propisanoj članom 16. citiranog zakona i da su se zato stekli uslovi za izricanje novčane kazne propisane članom 49. stav 1. tačka b) citiranog zakona.

U konkretnom slučaju, kako to proizlazi iz Okvirnog ugovora o preuzimanju poslovanja i dugoročnom zakupu zaključenog dana 28.03.2007.godine, radi se o koncentraciji u smislu člana 12. stav 1. tačka a) Zakona o konkurenciji, odnosno o spajanju ili pripajanju nezavisnih privrednih subjekata ili dijelova privrednih subjekata. Odredbom člana 12. stav 2. citiranog zakona propisano je da se stjecanje kontrole u smislu člana 1. ovog člana ostvaruje putem prava, zaključivanjem sporazuma ili drugim sredstvima kojima jedan ili više privrednih subjekata, bilo posebno, bilo zajednički, uzimajući u obzir sve pravne i činjenične okolnosti, stječu mogućnost ostvarivanja dominantnog utjecaja nad jednim ili više privrednih subjekata. Dakle, po zaključenju navedenog ugovora, tužitelj je bio dužan u smislu člana 16. stav 2. istog zakona da podnese prijavu namjere koncentracije u roku od osam dana. Prema odredbi člana 16. stav 1. citiranog zakona obaveza podnošenja prijave počinje od zaključenja ugovora, pa tužitelji neosnovano u tužbi navode da nije imao obavezu podnošenja prijave namjere koncentracije. Ovaj prigovor nije osnovan iz razloga što se ocjena dopuštenosti koncentracije i provjera da li se radi o koncentraciji privrednih subjekata, koje kao rezultat imaju značajno narušavanje efikasne tržišne konkurencije (zabranjena koncentracija), mora utvrditi odmah nakon zaključenja ugovora.

Prilikom odlučivanja o visini kazne tuženi je pravilno novčanu kaznu odredio prema ukupnim prihodima tužitelja u prethodnoj godini poslovanja (član 14. citiranog zakona), jer se u konkretnom slučaju radi o namjeravanoj koncentraciji privrednih subjekata iz člana 12. stav 1. tačka

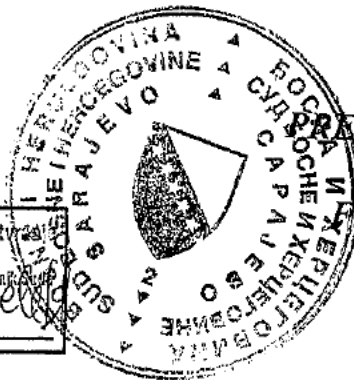
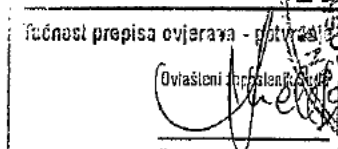
a). I po ocjeni ovog suda, određena novčana kazna je u skladu sa stepenom povrede zakona i u skladu je sa odredbom člana 49. stav 1. tačka b) Zakona o konkurenciji. Naime, tužena je ovlaštena izreći privrednim subjektima novčanu kaznu koja ne prelazi 1% od ukupnog prihoda u prethodnoj godini poslovanja, ako ne ponese prijavu namjere koncentracije u smislu člana 16. citiranog zakona, a tužiteljima je izrečena novčana kazna u iznosu od 190.000,00 KM, što predstavlja manje od 1% ukupno ostvarenog godišnjeg prihoda za 2006.godinu.

Prigovor tužitelja da je zbog neizgrađene prakse u ovoj oblasti smatrao da je učesnik koncentracije Veleprodajni centar, a ne tužitelj, ne ispričava tužitelja iz razloga što je tužitelj kao privredni subjekt i subjekt koncentracije, bio dužan da poznaje i poštuje pozitivno zakonodavstvo Bosne i Hercegovine. Osim toga, i prema standardima Evropske unije svi privredni subjekti, kao učesnici koncentracije, moraju prijaviti namjeru koncentracije i to odmah po zaključenju ugovora, a pod određenim okolnostima i prije zaključenja ugovora, kako bi se ocijenilo da li je plan predložene koncentracije dopušten i kako bi odgovarajuće tijelo utvrdilo da li se radi o zabranjenoj koncentraciji (Uredba Vijeća EK broj 139/04 od 20.01.2004.godine).

Ostali prigovori tužitelja u tužbi nemaju značaja na pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, tako da isti sud nije posebno cijenio, jer je u osporenom rješenju tuženi detaljno obrazložio sve relevantne činjenice, koje se odnose i na ostale prigovore tužitelja u tužbi, a koje obrazloženje u cijelosti uvažava i ovaj sud.

Iz svega izloženog slijedi da tužba tužitelja nije osnovana, pa je ovaj sud, primjenom člana 37. stav 1. i stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Ivka Kafedžić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Mikret Kršlaković